

godt trænge til nogle kommentarer. Det vil jeg dog undlade i denne omgang, der kommer måske en lejlighed lidt senere.

Vibeke Peschardt (RV):

Det har været en lang og interessant debat her i formiddags, hvor vi er kommet vidt omkring med mange ting. Man kan godt undre sig over, at de mange forslagsstillere til det dagsordensforslag, vi tilsyneladende er enige om, bruger så lang tid på det, men det viser selvfølgelig noget om emnets karakter og emnets vigtighed.

Selv om vi i dag har hørt, hvor slemt det står til med de sindslidende og de forhold, de har mange steder, synes jeg godt, vi på baggrund af oplægget til debatten – nemlig den blå rapport, der er kommet om de sindslidendes forhold – kan se, at der er sket og er skabt forbedringer for de sindslidende og deres pårørende. Det står i rapporten, det er også mit indtryk, og der er også flere ordførere, der har været inde på det.

Dengang den psykiatriske behandling af de sindslidende blev decentraliseret, var vi nogle stykker i mit parti, især amtsrådsmedlemmer, der frygtede følgerne af udlægningen af opgaverne til distriktspsykiatri og de sindslidendes udflytning fra statshospitalerne. De sindslidende blev meget synlige og nærværende for befolkningen. Posemænd og posedamer, der før var næsten ukendte størrelser for de fleste af os, der ikke var i direkte kontakt med psykisk syge, dukkede op i gadebilledet, og de blev tit brugt som eksempler på velfærdssamfundets nedtur ud fra devisen: Er det virkelig det, vi byder vores medborgere? Disse synlige billeder på elendigheden har været med til at ændre udviklingen og skærpe opmærksomheden, også fra Folketingets side. Det synes jeg man kan se af vedtagelserne af de dagsordener, der er blevet diskuteret i de debatter, der har været ført her i Tinget op gennem 1990'erne.

Jeg mener, vi er på rette vej, men der er langt til målet, og det vil jeg gerne uddybe med nogle eksempler: Der er blevet nedlagt mange sengepladser på de psykiatriske hospitaler, måske også for mange, for lokalpsykiatrien kan ikke erstatte alle nedlagte sengepladser på de psykiatriske sygehuse – ikke endnu i hvert fald. Tit er det jo sådan, at psykisk syge har gode og dårlige perioder, og i visse perioder har den syge og den syges familie brug for en sengeplads. Familien og de pårørendes behøver ofte hjælp i den svære situation, det er at være i familie med eller være pårørende til en psykisk syg, og der-

for bør amterne være klar til at retablere psykiatriske sengepladser eller flere akutpladser i samspil med kommunerne. Derfor er socialministerens anbefaling om at nedsætte et dialogforum i hvert amt også rigtig.

Samarbejdet mellem de enkelte led – altså kommuner, amter, de pårørende og patientforeningerne – skal i denne forbindelse bringes til at fungere bedre, end tilfældet er i dag, og specielt det sidste er vigtigt, nemlig at brugerne og de pårørende bliver inddraget.

Som det fremgår af det dagsordensforslag, der er stillet i dag, og som vi selvfølgelig støtter, skal de årlige satsreguleringspuljer fortsat og i stigende omfang bruges til botilskud til f.eks. refugier for sindslidende, specielt de helt dårlige og ekstremt ensomme syge mennesker, som i dag ikke har nogen steder at gå hen. Med hensyn til støtte- og kontaktpersoner og netværker synes vi, det er vigtigt, at den sindslidende selv er med til at bestemme, hvem der kan og skal være støtte- og kontaktperson og bistandsværge. Det kan være familie, venner eller fremmede, måske en til formålet ansat person.

Et ønskemål for os kunne også være en særlig ungdomspsykiatri eller særlige hospitalsafsnit for de unge psykisk syge, der bliver indlagt på psykiatriske afdelinger sammen med mennesker, der måske har været syge et helt liv. Jeg er godt klar over, at jeg her vover mig ud på tynd is, for Folketinget bør jo ikke blande sig i, hvordan amterne indretter det her. Men lad det så være et godt råd til sygehusudvalgene, hvis og når man alligevel skulle få den tanke at begynde at omstrukturere de psykiatriske behandlingsafsnit. Sagens kerne og sagens dilemma er og bliver, at ønskerne og ressourcerne heller ikke her altid synger i samme toneart.

Med hensyn til sindslidende børn lægger dagsordenen op til en forstærket indsats for at forbedre tilbudene for børn og unge, der er ramt af sindslidelser, eller hvis forældrene eller en af forældrene er syge. Der bør være muligheder for, at børn af sindslidende – sådan som jeg ved, det allerede sker i dag – kommer i familiepleje, hvor man er indstillet på at understøtte relationerne mellem barnet eller børnene og det psykisk syge familiemedlem eller hele familien.

Der har på det seneste været rejst kritik af, at bistandsværgeordningen ikke har fungeret tilfredsstillende for psykisk syge, der er administrativt frihedsberøvet. Måske burde man i denne forbindelse se på, om disse regler, der i øjeblikket ligger i en bekendtgørelse, kunne lægges